



Arrest

nr. 176 485 van 18 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat B. WAERENBURGH *loco* advocaat J. BAELDE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.-F.M.A.M. (verzoeker) als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent geboren op 18 juli 1991 in Bagdad. U bezit de Iraakse nationaliteit, bent Arabier van etnie en sjiitisch moslim van religie. In Bagdad woonde u steeds in uw ouderlijk huis in al-Mansur. Na uw huwelijk trok uw vrouw daar bij u in. Uw vader kwam om op 15 februari 2015. Uw moeder verhuisde naar het huis van uw zus in de al-Turath-wijk in Karkh, Bagdad. U heeft acht broers en zussen.

Allen wonen zij in Bagdad, buiten een zus die is getrouwd en met haar echtgenoot in Najaf woont en een broer die in Qatar werkt. In 2008 trouwde u met A.(...)-H.(...) L.(...) N.(...) M.(...) (o.v.: 8.092.047 – CGVS: 15/17021/B) en u kreeg met haar twee kinderen: F.(...) en I.(...).

Uw schoonvader werd in 2006 vermoord en uw schoonbroer werd gestoken door een sjiiitische jongen. Recent is de echtgenoot van uw zus verdwenen.

Rond begin 2015 nam u samen met uw vader een alcoholwinkel over van uw vriend R.(...). De vergunning voor de winkel bleef op zijn naam staan en jullie betaalden hem om de winkel te kunnen openhouden. Op 4 februari 2015 kwamen mannen van de sjiiitische militie 'Asa'ib Ahl-Haqq naar uw winkel en ze nodigden u uit de volgende dag naar hun hoofdkwartier te komen om met hen te bidden en opdat ze u enkele vragen zouden kunnen stellen. U was bang van deze milities en u dacht dat ze u zouden kunnen vermoorden indien u naar hen toe zou gaan. Daarom ging u niet naar hun hoofdkwartier. Op 6 februari kwamen ze opnieuw naar uw winkel en ze vroegen u opnieuw naar hen te komen. Deze keer bedreigden ze u opdat u zou gehoorzamen. Hierna werd u bang. Jullie sloten de winkel tijdelijk en u ging klacht indienen bij de politie. De agent die uw verklaringen afnam maakte echter duidelijk dat hij 'Asa'ib Ahl al-Haqq steunde en hij nam u kwalijk dat u hen een militie noemde. U verscheurde de documenten die zij u gaven en vertrok. Bij uw vertrek sloeg de agent u zelfs met een stok. Aangezien jullie geen ander inkomen hadden besloot uw vader om op 14 februari 2015 de winkel opnieuw te openen. Hij redeneerde dat ze hem niets zouden doen aangezien de bedreiging tegen u gericht was en hij een oud man is. De volgende dag kwamen militieleden echter naar de winkel en ze vermoordden uw vader. De eigenaar van de winkel naast u belde u om u van de moord op de hoogte te brengen. Vervolgens belden ook de moordenaars van uw vader u met zijn GSM om u opnieuw te bedreigen. Na deze gebeurtenissen verhuisde u uw gezin en uw moeder naar uw zus in een andere wijk. Jullie bleven daar tot alles was geregeld voor jullie vertrek.

In juli 2015 verliet u met uw vrouw en twee kinderen Irak. U reisde per vliegtuig naar Ankara en vervolgens reisde u illegaal via Griekenland, Servië en Oostenrijk naar België. Op 14 juli 2015 kwam u in België aan en diezelfde dag diende u een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u de volgende documenten voor: de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uzelf, uw vrouw en uw twee kinderen, een bundel artikels over de situatie in Bagdad, de overlijdensakte van uw vader, een enveloppe van DHL, uw woonstkaart, twee politieverlagen, drie brieven van 'Asa'ib Ahl al-Haqq en uw huwelijksakte.

Op 30 januari 2016 werd u onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van verkrachting op een minderjarige boven de 16 jaar, aan aanranding van de eerbaarheid, met geweld of bedreiging, op een minderjarige ouder dan 16 jaar, aan verkrachting met de omstandigheid dat de schuldige werd geholpen door één of meerdere personen bij de uitvoering van de misdaad.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel omwille van volgende redenen:

Het hoofdelement in jullie vluchtrelaas zijn de problemen rond uw alcoholwinkel (zie gehoorverslag CGVS A.(...)-F.(...)M.(...) A.(...) M.(...) [M] dd. 02/02/2015, p. 22 en zie gehoorverslag CGVS A.(...)-H.(...) Li.(...) N.(...)M.(...) [L] dd. 02/02/2015, p. 11-12). Daarnaast vermeldden jullie beiden ook een reeks andere gebeurtenissen die eerst kort moeten besproken worden.

Zo werd de broer van uw vrouw gestoken door een sjiiitische jongen (zie CGVS L, p. 4). Een mogelijkheid is dat dit gebeurde omdat de familie van uw vrouw soennieten zijn, maar de reden achter deze aanval is in feite niet gekend (zie CGVS L, p. 4). In 2006 werd de vader van uw vrouw vermoord (zie CGVS L, p. 4). De reden achter de moord is opnieuw niet gekend, maar men zou eveneens kunnen veronderstellen dat het motief sektarisch is, gezien uw schoonvader soenniet is en gezien er in 2006 veel sektarisch geweld plaats vond. De sektarische motieven zijn echter veronderstellingen en bovendien mag men er van uitgaan dat uw gezin is afgeschermd van anti-soennitisch geweld aangezien u, het gezinshoofd, sjiiet bent (zie CGVS M, p. 3). Verder is de echtgenoot van uw zus verdwenen (zie CGVS M, p. 22, 28). U weet echter niets over de redenen, oorzaken of omstandigheden hierachter (zie CGVS M, p. 22, 28) zodat hier onmogelijk een bedreiging ten aanzien van jullie in gezien kan worden.

Dit brengt ons bij jullie eigenlijke vluchtrelaas. Dit kan niet overtuigen omwille van de volgende redenen:

Ten eerste ontberen de acties van de sjiitische milities in uw relaas logica. Zo blijkt uit uw relaas dat zij tweemaal in persoon naar uw winkel kwamen om u een brief te geven (zie CGVS M, p. 15 en zie CGVS L, p. 8, 9, 11, 12). In die brieven droegen ze u op naar hun hoofdkwartier te komen om met hen te bidden en u enkele vragen te stellen (zie CGVS L, p. 9). Jullie vermoeden dat zij wilden dat u hen beschermgeld zou betalen (zie CGVS M, p. 25, 26) of dat u uw winkel zou sluiten (zie CGVS M, p. 26 en zie CGVS L, p. 12). Beiden lijken inderdaad logische verklaringen voor waarom ze u zouden contacteren. Voor geen van beiden is er echter nood aan deze omslachtige communicatie. Niets houdt hen immers tegen om hun vraag op de man af in uw winkel te stellen op het moment dat ze daar zijn. Zelfs indien zij het om de een of andere reden toch belangrijk zouden vinden dat u naar hen toekomt, dan nog is er geen nood om u een brief te geven waarop hun uitnodiging staat. Ze konden u immers even goed mondeling uitnodigen.

Ten tweede zijn uw eigen gedragingen bevreemdend. Zo valt op dat u tijdens de loop van uw problemen geen contact zocht met R.(...), de man die vóór u de winkel beheerde en op wiens naam de vergunning van de winkel nog steeds staat (zie CGVS M, p. 12, 16, 17, 18, 20). Wanneer men de lijn van uw relaas volgt lijkt het zonder meer logisch dat u hem zou gecontacteerd hebben wanneer de problemen zich voordeden. Hij beheerde de winkel immers langer dan u. Misschien kon hij u wel van advies zijn of misschien had hij al ervaring met dergelijke moeilijkheden. Gezien de vergunning van de winkel waar de dreigementen om draaiden op zijn naam stond, valt trouwens niet uit te sluiten dat dit op een of andere manier een negatieve weerslag op hem zou hebben, zodat het verantwoord lijkt hem op de hoogte te brengen. Men moet aannemen dat u de mogelijkheid had om met R.(...) te communiceren, en zelfs dat u dat geregeld deed, want jullie betaalden hem, vermoedelijk op regelmatige basis, om de winkel te mogen uitbaten (zie CGVS M, p. 12, 20).

Verder is uw reactie op de eerste uitnodiging door de milities opvallend. Enerzijds beweert u immers bang te zijn van deze milities en u achtte het mogelijk dat ze u zouden kunnen doden (zie CGVS M, p. 26). Uw angst maakte dat u niet naar hen ging (zie CGVS M, p. 26 en zie CGVS L, p. 8). Anderzijds redeneerde u klaarblijkelijk dat u veilig hun uitnodiging kon negeren en u zei zelfs dat u het zich niet aantrok (zie CGVS M, p. 22). Deze twee houdingen vallen absoluut niet te rijmen. Uw relaas wordt nog onwaarschijnlijker wanneer men in acht neemt dat militieleden persoonlijk de uitnodigingen kwamen brengen (zie CGVS L, p. 8, 11, 12). U kon dus onmogelijk redeneren dat deze dreiging ver van u af stond of dat de militieleden u niet zouden kunnen treffen in uw huis of winkel. Ze demonstreerden immers dat ze u konden bereiken toen ze in uw winkel verschenen. In dat licht is het zeer bevreemdend dat u hun uitnodiging zonder meer zou negeren. Uw vrees gedood te worden indien u naar hen toe zou gaan kan evenmin uw acties verklaren. Binnen de context van uw relaas bestaat het risico om gedood te worden evenzeer in uw winkel als in het hoofdkwartier van de milities. Ze kwamen immers gewoon tot bij u.

Ook het gedrag van uw vader zoals u het beschreef in uw relaas is zeer bevreemdend. Volgens jullie verklaringen alsook uit de voorgelegde verklaringen bij de politie blijkt duidelijk dat u bang was (zie CGVS M, p. 24, 26 en zie CGVS L, p. 8, 9), dat u meende dat er een reële mogelijkheid was dat ze u zouden vermoorden (zie CGVS M, p. 26 en zie CGVS L, p. 9), en dat u om die redenen uw winkel sloot. Daarnaast waren jullie van mening dat de reden achter dit gevaar uw alcoholwinkel was (zie CGVS M, p. 15, 25, 26 en zie CGVS L, p. 9, 12), niet uw eigen persoon. Dit is belangrijk want in dit licht is het haast onbegrijpelijk dat uw vader de winkel opnieuw zou openen (zie CGVS M, p. 22 en zie CGVS L, p. 11-12). Hij zou gedacht hebben dat hij geen problemen zou hebben omdat hij een oude man was en omdat de brieven aan u gericht waren (zie CGVS M, p. 22 en zie CGVS L, p. 11-12). Dit kan niet overtuigen wanneer u terzelfdertijd duidelijk maakt, zoals net uitgelegd, dat de milities het in feite op de winkel hadden gemunt, niet op uw eigen persoon. Logischerwijs betekent dit dat de persoon die de winkel openhoudt – u of iemand anders – gevaar loopt. Uw echtgenote vermeldde dat uw vader besloot de winkel opnieuw te openen omdat jullie geen ander inkomen hadden (zie CGVS L, p. 11-12). Daar tegenover staat echter dat zowel u als uw vader in het verleden verscheidene jobs hebben gedaan (zie CGVS M, p. 6-7). Daardoor is het niet aannemelijk dat jullie geen uitweg naar andere inkomsten zouden zoeken, zeker wanneer jullie, zoals hierboven blijkt, meenden in levensgevaar te verkeren vanwege de winkel.

Ten derde is er een opvallende tegenstrijdigheid tussen u en uw vrouw over hoe jullie voor het eerst van de moord op uw vader hoorden. U verklaarde namelijk dat een buurman van uw winkel u op de hoogte bracht van de moord (zie CGVS M, p. 24).

Uw vrouw daarentegen verklaarde dat het de moordenaars zelf waren die u met de GSM van uw vader belden en ze bevestigde dat jullie op die manier voor het eerst van de moord hoorde (zie CGVS L, p. 13). De enige manier waarop dit enigszins te rijmen valt is dat de buurman u zou hebben gebeld, maar dat u dit op dat moment voor uw vrouw geheim zou hebben gehouden, en dat vervolgens de militieleden u gebeld zouden hebben en dat u dit dan wel aan uw vrouw verteld zou hebben. Dit is een uiterst onwaarschijnlijke gang van zaken en kan dus niet als verklaring voor de tegenstrijdigheid gelden.

Ten slotte dient uw klacht bij de politie besproken te worden. Een zeer problematisch punt hierbij zijn de documenten die u voorlegde. Die handelen allen over 'de uitnodigingen' en de dreigbrief die u kreeg (zie CGVS M, p. 15, 22, 23 en zie CGVS L, p. 8-9). De documenten die u nu voorlegt kreeg u niet toen u de klacht ging indienen want u zou die toen verscheurd hebben (zie CGVS M, p. 15). Uw moeder ging die na jullie vertrek uit Irak vragen (zie CGVS M, p. 15, 28). Dan dringt de vraag zich op waarom u wel documenten naar aanleiding van de bedreigingen heeft, maar niets over de moord. Binnen de context van uw relaas is de moord immers duidelijk het belangrijkste feit.

U zou zelf geen klacht hebben ingediend naar aanleiding van de moord (zie CGVS M, p. 25), maar uw vrouw denkt dat uw broer R.(...) dat misschien deed (zie CGVS L, p. 13). In elk geval kan u bevestigen dat er een politieonderzoek plaats vond (zie CGVS M, p. 25). Dan is het uitermate vreemd dat u na uw vertrek uw moeder zou vragen om bij de politie documenten aan te vragen (zie CGVS M, p. 15, 28), en zou nalaten ook aan te dringen op documenten over de moord. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat uw moeder de documenten via een tussenpersoon en tegen betaling kreeg (zie CGVS M, p. 28), hetgeen in essentie niets aan dit problematisch punt verandert. Na een tweede confrontatie verklaarde u dat uw moeder enkel aanvraag wat u haar vroeg aan te vragen (zie CGVS M, p. 28), waarmee u dus te kennen geeft dat u niet naar documenten aangaande de moord vroeg. Angst voor de politie kan hiervoor geen verklaring bieden, aangezien u uw moeder wel heeft opgedragen hen te contacteren. Het is evenzeer onmogelijk te stellen dat u het belang van documenten niet zou hebben ingezien, want u nam wel de moeite om via uw moeder politiedocumenten te verkrijgen en hier hadden jullie zelfs het niet onaanzienlijke bedrag van USD 500 voor over (zie CGVS M, p. 28). Op geen enkele wijze kan dit gebrek aan bewijsstukken over de moord worden verklaard en dit ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. De meeste documenten tonen jullie identiteit, herkomst en gezinssituatie aan, wat het CGVS op zich niet in vraag stelt. De documenten die uw vluchtrelaas ondersteunen, namelijk de politieverslagen, de brieven van 'Asa'ib Ahl al-Haqq en de overlijdensakte van uw vader zijn slechts kopies en dus van beperkte waarde om uw relaas aan te tonen. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Iraakse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Irak. Iraakse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Iraakse asielzoeker. Hier dient aan te worden toegevoegd dat de oorzaak van overlijden zoals vermeld op de overlijdensakte van uw vader 'algemene misdaad' is (zie CGVS L, p. 9). Dit is een dermate vage formulering dat dit document bezwaarlijk als bewijsstuk voor uw relaas kan dienen.

Verder legde u een reeks artikels neer over de veiligheid in Bagdad. Vier artikels handelen over aanslagen tegen sjiiten in Bagdad en één artikel over het aantal slachtoffers in Bagdad. Dit gaat dus over de algemene veiligheid in Bagdad, wat hieronder wordt besproken. Zes artikels handelen over vier aanslagen tegen alcoholwinkels, waarvan drie in 2013. Het geweld dat uit de door u voorgelegde artikels blijkt is echter niet systematisch en sterk gespreid in de tijd, met vooral incidenten in 2013. U kan hiermee dus niet aantonen dat u vanwege uw winkel vervolgd zou worden, zeker niet nadat uw relaas niet aannemelijk is gebleken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de

internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het CGVS ook in hoofde van uw echtgenote een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.-H.L.N.M. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 29 juli 1990 in Bagdad. U bezit de Iraakse nationaliteit, bent Arabier van etnie en soennitisch moslima van religie. In Bagdad woonde u steeds in Mansur. U heeft acht broers en zussen. Allen verblijven in Bagdad, buiten een zus die in Finland woont.

In 2008 trouwde u met A.(...)-F.(...) M.(...) A.(...) M.(...) (o.v.: 8.092.047 – CGVS: 15/17021) en u kreeg met hem twee kinderen: F.(...) en I.(...). Sinds uw huwelijk woonde u met uw man bij uw schoonfamilie.

Uw vader werd in 2006 vermoord en uw broer werd gestoken door een sjjiitische jongen. Recent is de echtgenoot van uw schoonzus verdwenen.

Rond begin 2015 nam uw man samen met uw schoonvader een alcoholwinkel over van zijn vriend R.(...). De vergunning voor de winkel bleef op diens naam staan en ze betaalden hem om de winkel te kunnen openhouden. Op 4 februari 2015 kwamen mannen van de sjjiitische militie 'Asa'ib Ahl al-Haqq naar de winkel en ze nodigden uw man uit de volgende dag naar hun hoofdkwartier te komen om met hen te bidden en opdat ze hem enkele vragen zouden stellen. Hij was bang van deze milities en dacht dat ze hem zouden kunnen vermoorden indien hij naar hen toe zou gaan. Daarom ging hij niet naar hun hoofdkwartier. Op 6 februari kwamen opnieuw militieleden naar de winkel en ze vroegen uw man opnieuw naar hen te komen. Deze keer bedreigden ze hem opdat hij zou gehoorzamen. Hierna werd uw man bang. Hij en zijn vader sloten de winkel tijdelijk en uw man ging klacht indienen bij de politie. De agent die zijn verklaringen afnam maakte echter duidelijk dat hij 'Asa'ib Ahl al-Haqq steunde en hij nam kwalijk dat uw man hen een militie noemde. Uw man verscheurde de documenten die ze hem gaven en vertrok. Bij zijn vertrek sloeg de agent hem zelfs met een stok. Aangezien jullie geen ander inkomen hadden besloot uw schoonvader om op 14 februari 2015 de winkel opnieuw te openen. Hij redeneerde dat ze hem niets zouden doen aangezien de bedreiging tegen uw man gericht was en hij een oud man is. De volgende dag kwamen militieleden echter naar de winkel en ze vermoordden uw schoonvader. De eigenaar van de winkel ernaast belde uw man om hem van de moord op de hoogte te brengen. Vervolgens belden ook de moordenaars van uw schoonvader met zijn GSM om uw man opnieuw te bedreigen. Na deze gebeurtenissen verhuisden jullie naar uw schoonzus in een andere wijk. Jullie bleven daar tot alles was geregeld voor jullie vertrek.

In juli 2015 verliet u met uw man en twee kinderen Irak. U reisde per vliegtuig naar Ankara en vervolgens reisde u illegaal via Griekenland, Servië en Oostenrijk naar België. Op 14 juli 2015 kwam u in België aan en diezelfde dag diende u een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u de volgende documenten voor: de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uzelf, uw man en uw twee kinderen, een bundel artikels over de situatie in Bagdad, de overlijdensakte van uw schoonvader, een enveloppe van DHL, jullie woonstkaart, twee politieverlagen, drie brieven van 'Asa'ib Ahl al-Haqq en uw huwelijksakte.

B. Motivering

Na het gehoor afgenomen door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag identiek is aan die van uw echtgenoot, M.(...) A.(...) M.(...) a.(...)-F.(...). U haalt geen bijkomende incidenten of problemen aan. In hoofde van deze laatste werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. Hij slaagde er namelijk niet in een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Aangezien u zich volledig beroept op de door uw echtgenoot aangehaalde asielmotieven, kan ook ten aanzien van u niet gesteld worden dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel omwille van volgende redenen:

Het hoofdelement in jullie vluchtrelaas zijn de problemen rond uw alcoholwinkel (zie gehoorverslag CGVS A.(...)-F.(...) M.(...) A.(...) M.(...) [M] dd. 02/02/2015, p. 22 en zie gehoorverslag CGVS A.(...)-H.(...)L.(...)N.(...) M.(...)[L] dd. 02/02/2015, p. 11-12). Daarnaast vermeldden jullie beiden ook een reeks andere gebeurtenissen die eerst kort moeten besproken worden.

Zo werd de broer van uw vrouw gestoken door een sjjiitische jongen (zie CGVS L, p. 4). Een mogelijkheid is dat dit gebeurde omdat de familie van uw vrouw soennieten zijn, maar de reden achter deze aanval is in feite niet gekend (zie CGVS L, p. 4). In 2006 werd de vader van uw vrouw vermoord (zie CGVS L, p. 4).

De reden achter de moord is opnieuw niet gekend, maar men zou eveneens kunnen veronderstellen dat het motief sektarisch is, gezien uw schoonvader soenniet is en gezien er in 2006 veel sektarisch geweld plaats vond. De sektarische motieven zijn echter veronderstellingen en bovendien mag men er van uitgaan dat uw gezin is afgeschermd van anti-soennitisch geweld aangezien u, het gezinshoofd, sjiïet bent (zie CGVS M, p. 3). Verder is de echtgenoot van uw zus verdwenen (zie CGVS M, p. 22, 28). U weet echter niets over de redenen, oorzaken of omstandigheden hierachter (zie CGVS M, p. 22, 28) zodat hier onmogelijk een bedreiging ten aanzien van jullie in gezien kan worden.

Dit brengt ons bij jullie eigenlijke vluchtrelaas. Dit kan niet overtuigen omwille van de volgende redenen:

Ten eerste ontberen de acties van de sjiïtische milities in uw relaas logica. Zo blijkt uit uw relaas dat zij tweemaal in persoon naar uw winkel kwamen om u een brief te geven (zie CGVS M, p. 15 en zie CGVS L, p. 8, 9, 11, 12). In die brieven droegen ze u op naar hun hoofdkwartier te komen om met hen te bidden en u enkele vragen te stellen (zie CGVS L, p. 9). Jullie vermoeden dat zij wilden dat u hen beschermgeld zou betalen (zie CGVS M, p. 25, 26) of dat u uw winkel zou sluiten (zie CGVS M, p. 26 en zie CGVS L, p. 12). Beiden lijken inderdaad logische verklaringen voor waarom ze u zouden contacteren. Voor geen van beiden is er echter nood aan deze omslachtige communicatie. Niets houdt hen immers tegen om hun vraag op de man af in uw winkel te stellen op het moment dat ze daar zijn. Zelfs indien zij het om de een of andere reden toch belangrijk zouden vinden dat u naar hen toekomt, dan nog is er geen nood om u een brief te geven waarop hun uitnodiging staat. Ze konden u immers even goed mondeling uitnodigen.

Ten tweede zijn uw eigen gedragingen bevreemdend. Zo valt op dat u tijdens de loop van uw problemen geen contact zocht met R.(...), de man die vóór u de winkel beheerde en op wiens naam de vergunning van de winkel nog steeds staat (zie CGVS M, p. 12, 16, 17, 18, 20). Wanneer men de lijn van uw relaas volgt lijkt het zonder meer logisch dat u hem zou gecontacteerd hebben wanneer de problemen zich voordeden. Hij beheerde de winkel immers langer dan u. Misschien kon hij u wel van advies zijn of misschien had hij al ervaring met dergelijke moeilijkheden. Gezien de vergunning van de winkel waar de dreigementen om draaiden op zijn naam stond, valt trouwens niet uit te sluiten dat dit op een of andere manier een negatieve weerslag op hem zou hebben, zodat het verantwoord lijkt hem op de hoogte te brengen. Men moet aannemen dat u de mogelijkheid had om met R.(...) te communiceren, en zelfs dat u dat geregeld deed, want jullie betaalden hem, vermoedelijk op regelmatige basis, om de winkel te mogen uitbaten (zie CGVS M, p. 12, 20).

Verder is uw reactie op de eerste uitnodiging door de milities opvallend. Enerzijds beweert u immers bang te zijn van deze milities en u achtte het mogelijk dat ze u zouden kunnen doden (zie CGVS M, p. 26). Uw angst maakte dat u niet naar hen ging (zie CGVS M, p. 26 en zie CGVS L, p. 8). Anderzijds redeneerde u klaarblijkelijk dat u veilig hun uitnodiging kon negeren en u zei zelfs dat u het zich niet aantrok (zie CGVS M, p. 22). Deze twee houdingen vallen absoluut niet te rijmen. Uw relaas wordt nog onwaarschijnlijker wanneer men in acht neemt dat militieleden persoonlijk de uitnodigingen kwamen brengen (zie CGVS L, p. 8, 11, 12). U kon dus onmogelijk redeneren dat deze dreiging ver van u af stond of dat de militieleden u niet zouden kunnen treffen in uw huis of winkel. Ze demonstreerden immers dat ze u konden bereiken toen ze in uw winkel verschenen. In dat licht is het zeer bevreemdend dat u hun uitnodiging zonder meer zou negeren. Uw vrees gedood te worden indien u naar hen toe zou gaan kan evenmin uw acties verklaren. Binnen de context van uw relaas bestaat het risico om gedood te worden evenzeer in uw winkel als in het hoofdkwartier van de milities. Ze kwamen immers gewoon tot bij u.

Ook het gedrag van uw vader zoals u het beschreef in uw relaas is zeer bevreemdend. Volgens jullie verklaringen alsook uit de voorgelegde verklaringen bij de politie blijkt duidelijk dat u bang was (zie CGVS M, p. 24, 26 en zie CGVS L, p. 8, 9), dat u meende dat er een reële mogelijkheid was dat ze u zouden vermoorden (zie CGVS M, p. 26 en zie CGVS L, p. 9), en dat u om die redenen uw winkel sloot. Daarnaast waren jullie van mening dat de reden achter dit gevaar uw alcoholwinkel was (zie CGVS M, p. 15, 25, 26 en zie CGVS L, p. 9, 12), niet uw eigen persoon. Dit is belangrijk want in dit licht is het haast onbegrijpelijk dat uw vader de winkel opnieuw zou openen (zie CGVS M, p. 22 en zie CGVS L, p. 11-12). Hij zou gedacht hebben dat hij geen problemen zou hebben omdat hij een oude man was en omdat de brieven aan u gericht waren (zie CGVS M, p. 22 en zie CGVS L, p. 11-12). Dit kan niet overtuigen wanneer u terzelfdertijd duidelijk maakt, zoals net uitgelegd, dat de milities het in feite op de winkel hadden gemunt, niet op uw eigen persoon. Logischerwijs betekent dit dat de persoon die de winkel openhoudt – u of iemand anders - gevaar loopt. Uw echtgenote vermeldde dat uw vader besloot de winkel opnieuw te openen omdat jullie geen ander inkomen hadden (zie CGVS L, p. 11-12).

Daar tegenover staat echter dat zowel u als uw vader in het verleden verscheidene jobs hebben gedaan (zie CGVS M, p. 6-7). Daardoor is het niet aannemelijk dat jullie geen uitweg naar andere inkomsten zouden zoeken, zeker wanneer jullie, zoals hierboven blijkt, meenden in levensgevaar te verkeren vanwege de winkel.

Ten derde is er een opvallende tegenstrijdigheid tussen u en uw vrouw over hoe jullie voor het eerst van de moord op uw vader hoorden. U verklaarde namelijk dat een buurman van uw winkel u op de hoogte bracht van de moord (zie CGVS M, p. 24). Uw vrouw daarentegen verklaarde dat het de moordenaars zelf waren die u met de GSM van uw vader belden en ze bevestigde dat jullie op die manier voor het eerst van de moord hoorde (zie CGVS L, p. 13). De enige manier waarop dit enigszins te rijmen valt is dat de buurman u zou hebben gebeld, maar dat u dit op dat moment voor uw vrouw geheim zou hebben gehouden, en dat vervolgens de militieleden u gebeld zouden hebben en dat u dit dan wel aan uw vrouw verteld zou hebben. Dit is een uiterst onwaarschijnlijke gang van zaken en kan dus niet als verklaring voor de tegenstrijdigheid gelden.

Ten slotte dient uw klacht bij de politie besproken te worden. Een zeer problematisch punt hierbij zijn de documenten die u voorlegde. Die handelen allen over 'de uitnodigingen' en de dreigbrief die u kreeg (zie CGVS M, p. 15, 22, 23 en zie CGVS L, p. 8-9). De documenten die u nu voorlegt kreeg u niet toen u de klacht ging indienen want u zou die toen verscheurd hebben (zie CGVS M, p. 15). Uw moeder ging die na jullie vertrek uit Irak vragen (zie CGVS M, p. 15, 28). Dan dringt de vraag zich op waarom u wel documenten naar aanleiding van de bedreigingen heeft, maar niets over de moord. Binnen de context van uw relaas is de moord immers duidelijk het belangrijkste feit.

U zou zelf geen klacht hebben ingediend naar aanleiding van de moord (zie CGVS M, p. 25), maar uw vrouw denkt dat uw broer Ra'id dat misschien deed (zie CGVS L, p. 13). In elk geval kan u bevestigen dat er een politieonderzoek plaats vond (zie CGVS M, p. 25). Dan is het uitermate vreemd dat u na uw vertrek uw moeder zou vragen om bij de politie documenten aan te vragen (zie CGVS M, p. 15, 28), en zou nalaten ook aan te dringen op documenten over de moord. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat uw moeder de documenten via een tussenpersoon en tegen betaling kreeg (zie CGVS M, p. 28), hetgeen in essentie niets aan dit problematisch punt verandert. Na een tweede confrontatie verklaarde u dat uw moeder enkel aanvroeg wat u haar vroeg aan te vragen (zie CGVS M, p. 28), waarmee u dus te kennen geeft dat u niet naar documenten aangaande de moord vroeg. Angst voor de politie kan hiervoor geen verklaring bieden, aangezien u uw moeder wel heeft opgedragen hen te contacteren. Het is evenzeer onmogelijk te stellen dat u het belang van documenten niet zou hebben ingezien, want u nam wel de moeite om via uw moeder politiedocumenten te verkrijgen en hier hadden jullie zelfs het niet onaanzienlijke bedrag van USD 500 voor over (zie CGVS M, p. 28). Op geen enkele wijze kan dit gebrek aan bewijsstukken over de moord worden verklaard en dit ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. De meeste documenten tonen jullie identiteit, herkomst en gezinssituatie aan, wat het CGVS op zich niet in vraag stelt. De documenten die uw vluchtrelaas ondersteunen, namelijk de politieverslagen, de brieven van 'Asa'ib Ahl al-Haqq en de overlijdensakte van uw vader zijn slechts kopies en dus van beperkte waarde om uw relaas aan te tonen. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Iraakse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Irak. Iraakse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Iraakse asielzoeker. Hier dient aan te worden toegevoegd dat de oorzaak van overlijden zoals vermeld op de overlijdensakte van uw vader 'algemene misdaad' is (zie CGVS L, p. 9). Dit is een dermate vage formulering dat dit document bezwaarlijk als bewijsstuk voor uw relaas kan dienen.

Verder legde u een reeks artikels neer over de veiligheid in Bagdad. Vier artikels handelen over aanslagen tegen sjiiten in Bagdad en één artikel over het aantal slachtoffers in Bagdad. Dit gaat dus over de algemene veiligheid in Bagdad, wat hieronder wordt besproken. Zes artikels handelen over vier aanslagen tegen alcoholwinkels, waarvan drie in 2013. Het geweld dat uit de door u voorgelegde artikels blijkt is echter niet systematisch en sterk gespreid in de tijd, met vooral incidenten in 2013.

U kan hiermee dus niet aantonen dat u vanwege uw winkel vervolgd zou worden, zeker niet nadat uw relaas niet aannemelijk is gebleken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

*Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).*

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de

mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. v. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat het CGVS in hoofde van uw echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) *juncto* de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Zij vangen hun betoog aan met een algemene uiteenzetting omtrent de in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève opgenomen criteria. Tevens geven zij enkele theoretische beschouwingen inzake de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen.

Verzoekende partijen gaan niet akkoord met de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat zij de door hen aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk maken en betogen in hun verzoekschrift het volgende:

“Vooreerst stelt het CGVS dat de sjiitische militie AAH een omslachtige vorm van communicatie zou hanteren. De militie bracht met name tweemaal een brief naar de alcoholwinkel waarin ze eerste verzoeker bevolen om naar hun hoofdkwartier te komen. Het CGVS werpt op dat de militie eerste verzoeker even goed mondeling had kunnen uitnodigen.

Eerste verzoeker wenst hiertoe te verduidelijken dat dergelijke manier van handelen een alom bekende tactiek is die wordt gebruikt door de milities om de burgers angst aan te jagen. In een eerste fase brengt men slechts een brief teneinde op een subtiële manier (bescherm)geld af te dwingen. De bevolking betaalt geld aan de milities opdat zij hen met rust zouden laten en zo worden de milities verder gefinancierd.

De initiële bedoeling van de militie AAH bestond er dan ook in om geld af te troggelen van eerste verzoeker. Nadat eerste verzoeker niet hier op inging, ontstonden de eerste problemen.

Ten tweede meent het CGVS dat ook de eigen gedragingen van eerste verzoeker bevreemdend zouden zijn. Zo valt het hen op dat eerste verzoeker geen contact zocht met R.(...) om na te vragen of hij ervaringen had met dergelijke problemen met milities. Eerste verzoeker benadrukt evenwel de relatie huurder-verhuurder waarbij de verhuurder evident niet zal praten over voormalige problemen aangezien men het pand verder wil verhuren. Daarnaast vroeg eerste verzoeker er niet naar bij R.(...) omwille van diverse redenen. Zo zou R.(...) hem evident niet kunnen redden uit de klauwen van de sjiitische militie, terwijl eerste verzoeker bovendien gefocust was op het in veiligheid brengen van diens gezin en op het zo snel mogelijk verlaten van BAGDAD.

Het CGVS stelt zich eveneens vragen bij het gegeven dat eerste verzoeker enerzijds poneert dat hij bang was van de militie AAH, terwijl hij anderzijds hun uitnodiging toch durfde te negeren met alle eventuele gevolgen van dien. Eerste verzoeker is echter duidelijk dat hij hoe dan ook het risico liep om vermoord te worden indien hij inging op hun uitnodiging. Vandaar dat hij evident besloot om niet naar het hoofdkwartier te gaan, aangezien er ook een kans was dat zij hem niet meer zouden lastig vallen en de gebeurtenis slechts eenmalig was. Bovendien was de militie niet op de hoogte van zijn woonplaats en wist men enkel waar zijn winkel zich bevond.

Volgens het CGVS zijn ook de gedragingen van de vader van eerste verzoeker bevreemdend. Zo zou het uiterst onbegrijpelijk zijn dat diens vader de alcoholwinkel opnieuw opende. Eerste verzoeker verduidelijkt hiertoe dat hijzelf gevaar liep en werd bedreigd door de militie AAH, niet zijn vader. De vader van eerste verzoeker was vroeger een moedige militair die geen angst kende. Ondanks het afraden van eerste verzoeker, beet zijn vader koppig door en besloot hij om de winkel te heropenen. Eerste verzoeker heeft zelf evident niet meer gewerkt in de alcoholwinkel.

Ten derde is eerste verzoeker formeel dat de buurman van zijn winkel hem via de telefoon op de hoogte heeft gebracht van de moord op zijn vader. Eerste verzoeker heeft tweede verzoekster nooit verteld over de details van de moord op diens vader om haar te beschermen. Tweede verzoekster had gezien dat eerste verzoeker werd opgebeld en zo wist van de moord op zijn vader, doch zij ging uit van de veronderstelling dat dit de militieleden waren zonder dat eerste verzoeker dit had verteld.

Ten slotte stelt het CGVS zich de vraag waarom verzoekers enkel documenten voorleggen n.a.v. de bedreigingen die eerste verzoeker ontving, terwijl niets wordt voorgelegd omtrent de moord op diens vader.

Eerste verzoeker verklaarde evenwel reeds tijdens diens asielinterview dat hij geen klacht heeft ingediend m.b.t. de moord op zijn vader. Het vertrouwen van eerste verzoeker in de politie was immers volledig verdwenen nadat de politie openlijk hun steun voor de militie AAH te kennen gaf. Hij kan hiervan aldus evident geen stukken voorleggen. Eerste verzoeker vroeg niet aan diens moeder om politiedocumenten omtrent de moord over te maken omdat er geen klacht door hem werd neergelegd en er aldus volgens hem geen dergelijke documenten bestonden.

Wat betreft het feit dat de documenten die het vluchtrelaas van verzoekers ondersteunen slechts kopieën zijn, wensen verzoekers mee te geven dat zij intussen de originele documenten hebben opgevraagd en deze zullen overmaken na ontvangst."

Verzoekster bevestigt voorts dat zij zich op de asielmotieven van verzoeker beroept.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.2.3. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op omstandige, duidelijke en gedetailleerde wijze uiteengezet heeft waarom verzoekende partijen de door hen aangevoerde asielmotieven, namelijk problemen met de sjjiitische milities omwille zijn werkzaamheden in een alcoholwinkel, niet aannemelijk heeft gemaakt gelet op verzoekers onlogische, ongeloofwaardige en incoherente verklaringen en de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen hun onderlinge verklaringen.

Verzoekende partijen brengen geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperken zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, het geven van *post factum* verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal. Zij geven een eigen interpretatie van de feiten, maar brengen geen concrete elementen bij die toelaten hun beweringen te staven of de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties te verklaren. Dergelijk verweer is niet dienstig om de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing te ontcrachten.

Vooreerst dient opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat de sjjiitische militie AAH tweemaal in persoon naar zijn winkel zouden komen om hem een brief te geven waarin hem wordt opgedragen naar hun hoofdkwartier te komen. Zo verzoekende partijen kunnen worden gevolgd dat milities een eigen tactiek hebben om burgers angst aan te jagen en in een eerste fase op een subtiële manier (bescherm)geld trachten af te dwingen, weten ze daarentegen geenszins te overtuigen dat deze tactiek een omslachtige vorm van communicatie betreft. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, houdt immers niets AAH tegen om hun vraag op de man af in verzoekers winkel te stellen op het moment dat ze daar zijn.

Ook dienen er enkele kanttekening gemaakt te worden bij de gedragingen van verzoeker. Zo beweert verzoeker enerzijds dat hij bang was van de militie AAH en achtte hij het mogelijk dat ze hem zouden kunnen doden, terwijl hij anderzijds klaarblijkelijk redeneerde dat hij veilig hun uitnodiging kon negeren. Verzoeker verklaarde zelfs dat hij het zich niet aantrok (gehoorverslag verzoeker 2 december 2015, 22). De uitleg van verzoekende partijen in onderhavig verzoekschrift, met name dat verzoeker sowieso het risico liep om vermoord te worden indien hij inging op hun uitnodiging, terwijl er nog een kans was dat zij hem niet meer zouden lastig vallen en de gebeurtenis slechts eenmalig was, overtuigt niet en verklaart geenszins waarom verzoeker verklaarde dat hij het zich niet aantrok. Wanneer men in acht neemt dat militieleden persoonlijk de uitnodigingen kwamen brengen (gehoorverslag verzoekster 2 december 2015, 8, 11, 12), kan verzoeker onmogelijk redeneren dat deze dreiging ver van hem af stond of dat de militieleden hem niet zouden kunnen treffen in zijn winkel. Ze demonstreerden immers dat ze verzoeker konden bereiken toen ze in zijn winkel verschenen. In dat licht treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat het zeer bevreemdend dat verzoeker hun uitnodiging zonder meer zou negeren.

Bovendien strookt deze uitleg niet met hun hoger opgeworpen argumentatie dat de tactiek van milities om geld af te dwingen in fases gebeurt. Verzoeker had luidens zijn eigen argumentatie dan ook moeten weten dat er nog represailles gingen volgen indien hij niet zou ingaan op hun uitnodiging, vermits het aftroggelen van geld luidens zijn eigen verklaringen in fases gebeurt. Binnen de context van verzoekers relaas bestaat het risico om gedood te worden evenzeer in zijn winkel als in het hoofdkwartier van de milities. Ze kwamen immers gewoon tot bij verzoeker.

Verder dringt de vraag zich op waarom verzoekende partijen wel documenten naar aanleiding van de bedreigingen heeft, maar niets over de moord. Verzoeker legt evenwel uit dat hij zelf geen klacht heeft ingediend met betrekking tot de moord op zijn vader, doch diende wel te bevestigen dat er een politieonderzoek plaatsvond (gehoorverslag verzoeker, 25). Zoals de commissaris-generaal terecht stelt is dat dan uitermate vreemd dat verzoeker na zijn vertrek zijn moeder enkel vraagt om bij de politie documenten betreffende de bedreigingen aan te vragen, en nalaat ook aan te dringen op documenten over de moord (gehoorverslag verzoeker, 15, 28). Op geen enkele wijze kan dit gebrek aan bewijsstukken over de moord worden verklaard en dit ondergraaft verder de geloofwaardigheid van hun relaas.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen van verzoekende partijen. Kritiek op de overige, overtollige motieven die in de bestreden beslissingen ten grondslag liggen van de weigering van de vluchtelingenstatus, kan derhalve op zich niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van deze problemen te herstellen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen opgenomen, pertinente en terecht redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert als volgt : *"De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. De meeste documenten tonen jullie identiteit, herkomst en gezinssituatie aan, wat het CGVS op zich niet in vraag stelt. De documenten die uw vluchtrelaas ondersteunen, namelijk de politieverslagen, de brieven van 'Asa'ib Ahl al-Haqq en de overlijdensakte van uw vader zijn slechts kopies en dus van beperkte waarde om uw relaas aan te tonen. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Iraakse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Irak. Iraakse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Iraakse asielzoeker. Hier dient aan te worden toegevoegd dat de oorzaak van overlijden zoals vermeld op de overlijdensakte van uw vader 'algemene misdaad' is (zie CGVS L, p. 9). Dit is een dermate vage formulering dat dit document bezwaarlijk als bewijsstuk voor uw relaas kan dienen.*

Verder legde u een reeks artikels neer over de veiligheid in Bagdad. Vier artikels handelen over aanslagen tegen sjiiten in Bagdad en één artikel over het aantal slachtoffers in Bagdad. Dit gaat dus over de algemene veiligheid in Bagdad, wat hieronder wordt besproken. Zes artikels handelen over vier aanslagen tegen alcoholwinkels, waarvan drie in 2013. Het geweld dat uit de door u voorgelegde artikels blijkt is echter niet systematisch en sterk gespreid in de tijd, met vooral incidenten in 2013. U kan hiermee dus niet aantonen dat u vanwege uw winkel vervolgd zou worden, zeker niet nadat uw relaas niet aannemelijk is gebleken."

Dat verzoekende partijen de originele documenten hebben opgevraagd en deze zullen overmaken na ontvangst, neemt niet weg dat de documenten die heden voorliggen fotokopieën betreffen en vermag geen afbreuk te doen aan overige bovenstaande vaststellingen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. Verzoekende partijen voeren, als een tweede middel, de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet *iuncto* de materiële motiveringsplicht.

Zij zijn afkomstig van Bagdad, waar de veiligheidssituatie in tegenstelling met wat het CGVS voorhoudt uiterst precair is.

Verzoekende partijen verwijzen naar en citeren uit arrest nr. 165 615 van 12 april 2016 van deze Raad omtrent het standpunt van het Commissariaat-generaal.

Verzoekende partijen citeren uit de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”* van oktober 2014. Tot op heden is de richtlijn van UNHCR dat bescherming hoogstwaarschijnlijk nodig is. Bescherming dient aldus de regel te zijn en het gebrek aan bescherming de uitzondering.

Verzoekende partijen geven aan dat de recente uiterst bloedige aanslag van 2 juli 2016 in rekening dient te worden gebracht, waarbij het dodentol opliep tot 281, en besluiten hieruit dat Bagdad op heden gevaarlijk is dan ooit.

Verzoekende partijen verwijzen naar een nieuw vluchtschrift van Caritas International aangaande personen afkomstig uit Bagdad waaruit moet blijken dat de houding van het CGVS om zich op hun oude rapporten te focussen niet langer houdbaar is omdat bepaalde aspecten door het CGVS genegeerd of onderschat worden. Bovendien wordt in het vluchtschrift rekening gehouden met recentere informatie.

Dat de sjiitische milities de soennitische burgerbevolking viseren maakt dat verzoekster des te meer in het vizier komt. Verzoekende partijen citeren uit de bestreden beslissing en uit enkele persartikels en rapporten. Zij leiden hieruit af dat verzoekster als soenniet bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade. Verzoekende partijen benadrukken hierbij dat hun huwelijk een gemengd huwelijk betreft (verzoeker is een sjiitisch moslim en verzoekster een soennitische moslima) en zij dan ook des te meer gevaar lopen op de sektarische problematiek in Bagdad.

Verzoekende partijen halen algemene informatie aan omtrent de veiligheidssituatie in Irak en Bagdad.

Verzoekende partijen stellen dat zij niet kunnen rekenen op de bescherming van hun autoriteiten. Zij verwijzen naar informatie omtrent het corrupte karakter van de Iraakse samenleving.

2.3.2. Ter staving van het voorgaand betoog, voegen verzoekende partijen de volgende stukken bij het verzoekschrift: persartikels en rapporten omtrent de situatie in Irak en Bagdad (bijlagen 3-21).

2.4.1. In zoverre verzoekende partijen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de elementen ten grondslag van hun asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map ‘landeninformatie’) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-

465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de informatie zoals toegevoegd aan het administratief dossier (map 'landeninformatie') en zoals aangehaald in en gevoegd bij het onderhavige verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1) blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden minder gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad verder opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Verzoekende partijen stellen voorts dat aan hen wel bescherming moet worden toegekend op basis van een combinatie van de veiligheidssituatie, verzoeksters religie als soenniet en het feit dat hun huwelijk een gemengd huwelijk betreft waarbij verzoeker een sjiiitische moslim is en verzoekster een soennitische moslima. Zij wijzen in deze op informatie over het verhoogde risico dat soennieten in Irak en Bagdad lopen om slachtoffer te worden van bepaalde misbruiken en mensenrechtenschendingen. Waar zij kunnen worden bijgetreden waar zij betogen dat soennieten aldaar een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, dient echter te worden opgemerkt dat zij niet aantonen en dat uit de informatie in het dossier evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat verzoekende

partijen, louter ingevolge het gegeven dat verzoekster soenniet is, zij een gemengd sjitisch-soennitisch huwelijk kennen en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zouden dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. Verzoekende partijen geven evenwel aan dat de broer en vader van verzoekster, beiden soenniet, vermoord werden, doch verzoekende partijen halen, benevens de reeds hoger beoordeelde problemen, geen recente, concrete, geloofwaardige en ernstige aanwijzingen aan dat zij persoonlijk louter omwille van hun religie en hun huwelijk zouden worden geïsoleerd in Bagdad. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat hun gezin afgeschermd is van anti-soennitisch geweld aangezien verzoeker, het gezinshoofd, sjit is. Verzoekende partijen brengen geen informatie bij die deze stelling tegenspreken daar zij enkel verwijzen naar artikels betreffende het geweld ten aanzien van soennieten, en niet ten aanzien van personen in een gemengd huwelijk.

Bijgevolg tonen verzoekers niet *in concreto* aan dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst zouden dreigen te worden geïsoleerd ingevolge verzoeksters religie als soenniet of hun gemengd huwelijk.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekende partijen de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, en in het bijzonder Bagdad, betwisten en rapporten en persartikels bijbrengen om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat de door verzoekende partijen bijgebrachte informatie in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Zo ontkent verwerende partij niet dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is. Niettegenstaande de gebeurtenissen in de periode juni – augustus 2016, waaronder de aanslag van 2 juli 2016 waarbij 281 doden vielen, houdt dit patroon nog steeds stand. De ontwikkelingen in deze periode tonen immers aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd. Daarenboven dient verwerende partij te worden bijgetreden waar deze in haar verweernota benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Niettegenstaande er bij de zware aanslag op 2 juli 2016 een groot aantal burgerslachtoffers zijn gevallen, kan er niet gesteld worden dat het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld heden groter is dan in de periode die de aanslag voorafging. Verwerende partij benadrukt in haar verweernota nog dat Cedoca de veiligheidssituatie in Bagdad voortdurend opvolgt. In het geval van fundamentele wijzigingen in het patroon van geweld zal de COI Focus versneld geactualiseerd worden.

Uit de bij de verweernota gevoegde informatie (*Musings on Iraq, Security in Iraq, Aug 8 -14, 2016*, d.d. 16 augustus 2016) blijkt eveneens dat voor de achtste opeenvolgende week het geweld in Irak relatief op een laag niveau bleef en het geweld in de hoofdstad, Bagdad, zelfs langzaam verminderde. Het patroon, waarvan sprake in voornoemde COI Focus, houdt nog steeds stand, met name dat een groot deel van het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is en IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjieten samenkomen. Er dient bovendien nogmaals benadrukt te worden dat bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening dienen te worden gebracht, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld, de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld, het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land, of in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Het betoog van verzoekende partijen en de door hen bijgebrachte informatie vermogen dan ook geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

Aangaande de enkele verwijzing in het verzoekschrift naar het rapport van Caritas International waarin op gedetailleerde wijze wordt aangetoond dat de houding van het CGVS om zich op hun oude rapporten te focussen niet langer houdbaar is en in dit rapport rekening wordt gehouden met recentere informatie, merkt verwerende partij in haar nota terecht op dat de informatie welke werd toegevoegd aan het administratief dossier en aan onderhavige verweernota van recentere datum is dan de informatie waarvan melding in het rapport van Caritas International waar verzoekende partijen naar verwijzen. Het betreft immers de COI Focus *“Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”* van 23 juni 2016, de COI Focus *“Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016”* van 12 augustus 2016 en de informatie *“Musings on Iraq, Security in Iraq, Aug 8 -14, 2016”* van 16 augustus 2016. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, tonen verzoekende partijen niet aan dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet langer actueel zou zijn.

Wat betreft het door verzoekende partijen geciteerde arrest nr. 165 615 van 12 april 2016 van deze Raad aangaande het standpunt van het CGVS omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad, benadrukt de Raad dat op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de landeninformatie waarop de evaluatie van de veiligheidssituatie in Bagdad is gestoeld in de bestreden beslissingen en welke werd toegevoegd aan het administratief dossier, van recentere datum is dan diegene in voormeld vernietigingsarrest.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS